

פנטומימה

יום בכפאריז

מישהו קרא להם דון פאקירו והאנשי סמואל. שניהם קיבלו את השם בחיך, לא אמרו דבר. הם אילמים.

אבל לא תמיד, רק כשהם עולים על הבמה. כשהם יורדים ממנה, מוכן המבוגר ביניהם, סמואל (סמואל) אביטל לדבר בי קצב שלא יבייש את גיבורו של סרואנטס, שאת שמו אומץ:

"אני עיסק במים (מתחרז עם גים)" אמר אביטל (28) נמור הקומה. "אם תתפסו אר תנו על הבמה, אין שום סיכויים שאדבר אלי- כם במילים. המיקר צוע שלי לא מרשה זאת, כי אני מימי קאי. בפעם הרא- שונה צרחתי במרוץ קו, אחר כך ביש ראל, לאחר שגנבתי כמה גבולות. עכ- שיו, מזה כמה שנים, אני צורח ב- פאריס, אבל רק כ- שאני בקפה סלקט. על הבמה אני מדבר בפס סגור."

פקירו

את פאקירו מצא-

תי בשגרירות הישראלית בפאריס. כמו ש- אתם רואים הוא בחור יפה. גם הוא הגיע ל- פאריס מישראל, לאחר שעלה אליה מצפון אפריקה וגם הוא מימיקאי. אמרתי לו: פא- קירו — טובים השניים מן האחד? והוא אמר לי: אביטל, החוט המשולש לא ינתק! או הלכנו והקמנו להקת'מים קטנה, אנחנו ועוד שתי נערות צרפתיות. מה? אני יודע. שניים ועוד שניים זה ארבע, אבל זה לא מפריע, להיפך, יש לנו שפה מאד משותפת."

אנחנו בחורים יפים. אביטל מלסך את הקרחת הגאה שלו ומוציא כאות קטעי עיתונות, תעודות ותצלומים, עם גדולי ה- מימיקאים הצרפתיים. פה — עם דאקרה, שם — מרסל מארוס, וכאן — עם מישל מורגן. מה זה? גם מישל מורגן עוסקת במימיקה? "לא", ממרה אביטל להסביר. "אני מת- עסק גם בקולנוע. את מישל הכרתי כש- השתתמנו בסרט עם ז'אן קלוד בריאל. היינו ידידים טובים מאוד..."

פאקירו שותק. היא מרשה לאביטל לנהל את יחסי הציבור של שניהם. הוא הצעיר (26) והפחות מנוסה, מה שלא מפריע לו לתת תשובות לא פחות "רועשות": "הייתי יושב בתל-אביב, לא בפריז, אם רק היה שם מישהו שיכול ללמד אותי משהו בשטח הזה. הצרה שבארץ, לשתוק, אף אחד לא יודע. אז מה אני, שפרנסתי על השתיקה, אעשה בארץ?"

ואז באתי לפה, הלכתי ישר לאטיין דאן- רה, אמרתי לו — באתי מישראל, אני רוצה להיות מימיקאי. מה אמר לי? בוא ולמד. "למדתי ממנו כמעט הכל, אבל לא שכחתי דבר חשוב — לשמור על דמות מימיקאית בעלת אופי משלה."

אנחנו נעשה מהפיכה בשטח המימיקה! מכריזו אביטל. "אנחנו לא צריכים איפרי שיכסה לנו את הפנים. נסתפק בהדגשה קלה של הפה והעיניים. אנחנו נגד מסכות צבע, שנינו בחורים יפים ואין שום סיבה ש- הקהל לא ינהנה מ- זה."

תוכנית לעתיד? יש לי הרגשה ש- ישבנו מספיק בפא- ריס. כל מה שיש ללמוד למדנו. ב- חוץ יש — נסיון יש — גם הצלחה יש. אולי נבוא ב- קרוב ארצה, לסיד- רת הופעות. זה ב- גדר תוכנית."

אביטל

התוכנית קיימת, מה שחסר לשניים זה אמרגן בעל יוזמה, מישהו שיאמר להם: בואו לקהל הישראלי נמאס לשמוע צעקה, הוא רוצה קצת שקט. מימיקה המש- אביטל, הדומה דמיון משתע זמר הצר- פתי ממוצא ארמני, שארל אונאבור, מרשה לעצמו לסיים בהרכזה "גרעינית":

"אומרים פא בפאריס ששארל אונאבור הינו פצת-אטום-שליכיס בשטח הוימרה. יפה מאוד. אני עומד להוכיח שיש גם פ- צות אטום בשטח המימיקה — ולא דחקא של כיס..."

בקצה הצפוני של רחוב דיונוןף בתל- אביב, ליד בנייני התערוכה, הפך גגו של אחד הבניינים לאוויה. גורי עצים שימשו לה תורן, ארגונים ישנים כתאים, ואסלות של בתי-שימוש ניתלו כגלגלי הצלה על דפנותיה. למרגלות האוויה אירעה תאונה מזוהרת: סירה התנגשה במכונית. עיכורים ושבים ברחוב, שהתקבצו כדי לחזות ב- תאונה שאלו בחימהון: "איך זה קרה?" "פשוט מאוד", השיב להם מישהו, "ה- סירה זינקה מהים ונפלה על האוטו. שום דבר לא קרה. רק שני הרגים. אנשים לא חשבים." אבל אותה שעה טירטרו מהצה- השני מצלמות קולנוע. התפאורה המזוהרת לא הייתה אלא ריקעו של סרט ישראלי חדש שייצורו הולך ומסתיים, והגושא את השם "אולי תרדו משם!"

עלילת הסרט עוסקת בבחי חבורת ילדים בגיל 10, בשכונה תל-אביבית. לאחד מהם היה כלב. אביו של הילד השליך את הכלב, ביקש מכנו להשתדל לגדל חיה שאינה מיילת. הילד וחבריו מוצאים חיה כזו

בדמיות של זקן יחפן, אותו הם מגלים ב- חוף הים, מאמצים אותו ומגדלים אותו ב- אותה אוניה דמיונית. שהם בנוים על הגג. "זה צריך להיות סרט פשוט ולבבי, סרט של החי" אומר ישראל ("פוצי") ויסלר,

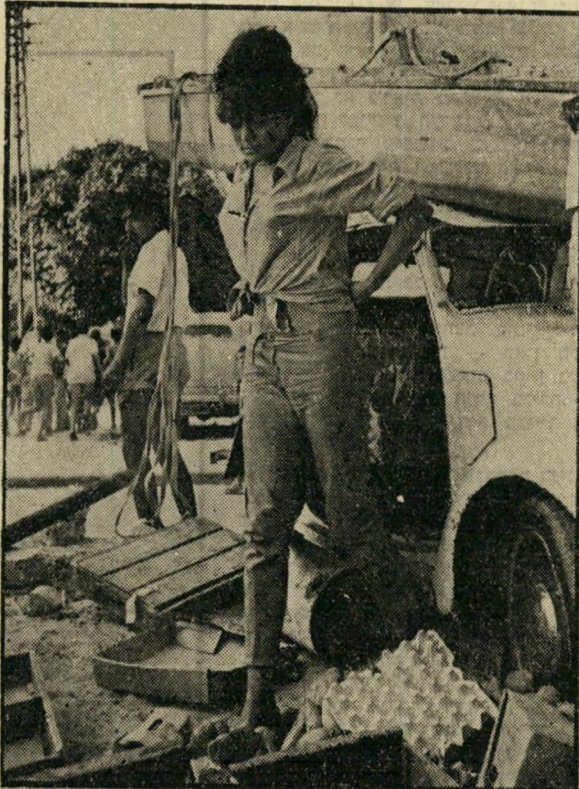
אוניה על הגג

בזה שפוצי ואמציה, שני הקיבוצניקים לשעבר, חברו יחד ליצור סרט, אשם בעצם דויד בן-גוריון. בתקופת ביקורו של ביגיי בארצות-הברית, גייס אמציה למשמר-הראש שלו. בתפקיד זה הכיר את אשתו, שהיא

אבל כדי לעשות מכל זה סרט היה דרוש גם מבצע. הוא נמצא בדמותו של אמציה חיוני, מכונאי של מכוניות חקלאיות, ילד כפר-ברנדיס ולשעבר חבר קיבוץ ברעם ב- גליל העליון, שלמד קולנוע בארצות-הברית.

קיבוצניק גור-אריה אל בד הקולנוע

מכוננית יודר-אביב מבדי-הגפן

גיסתו של פוצי. "אולי אנחנו אידיאליסטים", אומר פוצי, "זה יכול להיות. אנחנו מתביישים בכך ו- לא מודים. פעם הלכנו להיות חקלאים מפני שלימדו אותנו שלהיות איכרים זה צו ה- שעה. מאז גדלנו קצת וראינו שיש עוד דב- רים חשובים בארץ — סרטים למשל, מיצר תעשייתי העשוי מרות."

יחד עם הצלם הראשי של הסרט ניסים ("ניצור") ליאון, מהיום השלושה צחת ה- פועל כגוף אחד תוך הבנה הדדית.

מלבד גור-אריה ויפפיה תל-אביבית בת 18, יעל ("גיל") ויודר-אביב, שתהיה כוכבת הסרט, התאספו אל תוך הסרט מיבחר של טיפוסים שאינם שחקנים. אחד מהם הוא סמוך הקטן (יואב שקד), המוכר מתוך ילקוט הכובים. באחת הסצנות היה אחד מחבורת הילדים צריך לקצץ את שפמו. ל- צורך זה הודבק קטע שפם נוסף לשפמו הטבעי הגדול של סמוך הקטן. אלא ש- בשעת הצילומים קיצץ הילד מרוב התרג- שות את חצי השפם האמיתי. סמוך הולך עתה כשהוא מכסה את חצי שפמו הקצוץ בכף ידו. לכל מי שמתפלג על כך הוא מסביר: "השן נורא כואבת לי."

כמאים חיוני וזייסרר ביגיי אשם בכל

מחברה של חבורה שכזאת, שהפכה לסרט ישראלי. "אני לא רוצה לחנך את הקהל ו- לא להחדיר בו אידיאות. כל מה שאני רוצה זה להראות סרט של הווי תל-אביבי מצד- אותי, שהקהל יראה אותו בבת-צחוק וכש- יצא ממנו ימשיך לחשוב עליו."

פוצי, שהשתלם לאחרונה באמנות הקול- נוע בלונדון, הוליד את רעיון הסרט ב- תקופת לימודיו. הוא בנו את העלילה סביב דמותו של הזקן זומבה, אותו מאמצים ה- ילדים. בשעת הכתיבה חשב על דמותו של פועל זקן שעבד בגנריה של אביב. אולם כשהזקן פוצי ארצה וראה את אותו זקן, נוכח לדעת כי זה לא זה.

"הייתו אוכד עצות. בוקר אחד קמתי ונז- כרתי בדמותו של יהודה גור-אריה, מוותיקי עין-חרוד, אותו הכרתי לפני 15 שנה. שעה שעברתי שם בבציר. היום הוא כבר בן 68. יצאתי לעין-חרוד לראות מה שלומה. הוא נשאר אותו דבר, רק יותר יפה." כך הפך הקיבוצניק החותיק, המשתתף מדי שנה במירוצי התבור, לכוכב קולנוע. "זה שום דבר", אומר הזקן שנכנס לתפקידו של זומבה בכל הרצונות, "פשוט עברתי מבדי- הגפן לבד הקולנוע."